

A szegény ember aranya és a reneszánsz lencseleves története

Minden úgy kezdődött, hogy a magyartanár nő bejelentette, reneszánsz témájú projekt fog következni. A mi csapatunk feladatai közé tartozott a reneszánsz konyhaművészet bemutatása. A szegény ember aranya című Mátyás királyról szóló magyar népmesét dramatizáltuk.

Én a Bagoly Balázs csapatába kerültem, jó kis csapatot válogatott össze Balázs.

Amikor elkezdtük megtervezni a csapatmunkát, már láttuk, hogy érdekes lesz a sok tevékenység. Több munkahelyszínt is kijelöltünk, míg végül Kommandót, a Balázs szülőfaluját találtuk alkalmasnak a mesedramatizálást rögzítő kisfilm elkészítéséhez, és a reneszánsz ételek megfőzéséhez.

A munkánk terveit elkészítettük, kiválasztottuk a népmesét, és megbeszéltük, hogy mikor fogunk Kommandóra utazni a Balázsék nyaralójába, hogy elkezdhessük az igazi munkát.

A projekt lebonyolítására három hétnyi időt kaptunk, volt tehát lehetőség sokat tervezni, betanulni a meséből írt forgatókönyv szerint a szöveget, begbeszélni, hogy mit fogunk főzni a reneszánsz konyha keretei közt Balázséknál.

Amikor megírtuk a forgatókönyvet, kinyomtattuk, kiosztottuk a szerepeket, és megbeszéltük, hogy milyen kellékeket fogunk beszerezni, mibe fogunk öltözködni. Végül írtunk egy bevásárlólistát, amelybe összesítettük, hogy milyen ételeket, alapanyagokat kell vinnünk magunkkal Kommandóra.

A bevásárlást jómagam és Iringó vállaltuk. Az egyik bevásárlóközpontban mindent megtaláltunk, amire szükségünk volt, csupán a csülköt nem. Így útbaigazítást kértünk a személyzettől, egy hűtőhöz irányítottak. Sokféle hús volt ott, nem tudtuk eldönteni, hogy melyik a csülök. Öt perc tanakodás után, hogy melyik lehet a csülök, egy darab hússal a kezünkben visszamentünk egy alkalmazotthoz, és megkérdeztük: „Ez itt egy csülök?”. A néni elmosolyodva azt válaszolta: „Persze, ez csülök!”. Akkor nagyon szégyelltük magunkat, de utána már csak kacagtunk a tudatlanságunkon.

Lassan közeledett a kijelölt szombat, amikor útra keltünk Kommandó felé. Csomagoltunk előre, nehogy valamilyen ruha, jelmez, kellék itthon maradjon. Nem volt kellemes az elindulásunk. Sajnos reggel hat órakor kellett indulnunk, ugyanis aznap volt egy autóverseny

a kommandói erdei úton, és amiatt lezárták később az utat, már nem tudtunk volna eljutni a helyszínre. Még adódott egy probléma, Böjte Norbi az indulás előtti napon jelezte, hogy ő nem szeretne jönni a csapattal Kommandóra. Ez a csapat összes tagjában nagy feszültséget keltett, mert lépésről lépésre meg volt minden tervezve, és ez felborította a terveinket, újra kellett bizonyos lépéseket szerveznünk. Először nem tudtuk kezelni a helyzetet, szóltunk a tanárnőnek, aki megkérdezte Norbit, miért nem szeretne menni a csapattal. Norbi egy újabb indokot hozott fel, amit azelőtt nekünk nem mondott, hogy korán kell kelni, meg hogy a sportkörben meccse lesz. Nagyon csalódottak voltunk aznap, és dühösek Norbira, de végül az újratervezés jól sikerült, a feladatmegoldásokatt nélküle is le tudtuk bonyolítani, és végül elfelejtettük a haragunkat a csapattal együtt töltött jókedvű hétvége, a sok nevetés miatt.

Balázs nagy szeretettel, örömmel várt ránk Kommandón, az otthonában. A csapat minden tagja izgatott volt a ránk váró feladatok miatt. Megérkezésünk után bevezetett a házigazda a nyaralójukba, ahol behúzódtunk egy szobába, amíg a fiúk tüzet tettek, és kimelegedett a ház, s közben jó nagyot beszélgettünk. Azt vettem észre, hogy mindenki sokkal komolyabb és barátságosabb, mint az iskolában. Mindenki felszabadult volt és segítőkész.

Amikor a házban meleg lett, hozzákezdünk a kisfilm forgatásához. Részletekben vettük fel a jeleneteket. Mindent nagyon sokszor újra kellett vegyünk, mert valaki mindig elnevette magát, olyan vicces volt, ahogy ott Kommandón nagy komolyan próbáltunk filmet készíteni egy magyar népmeséből. Voltak kellemetlen pillanatok is a forgatás során, amikor a fiúk átestek a ló túlsó oldalára, és a jókedv túlzott lett. Amíg rá nem jöttek, hogy fegyelemmel hamarabb be lehet fejezni a munkát, addig bizony sokszor dolgoztunk hiába egy-egy jelenetnél. Volt egy jelenet, amit körülbelül harmincszor vettünk újra. A forgatás egész nap zajlott, csak estére sikerült befejeznünk. Közben nagyon jól szórakoztunk, mindenki élvezte a napot.

A forgatás befejezése után hozzá kezdtünk a főzéshez. Máté és Balázs segítettek a lányoknak megpucolni a zöldséget, és feltenni a kályhára főni a reneszánsz konyha jellegzetes ételét, a lencselevest. A levesbe kellett tenni azt a bizonyos csülköt, de először egy külön edényben oda tettük főni, az volt a terv, hogy amikor megfő, akkor tesszük bele a levesbe. Amikor mindent oda tettünk főni, felmentünk kicsit a szobákba beszélgetni, megpihenni. Olyan jól elszórakoztuk az időt, hogy elfeledkeztünk a lent fővő ételről. Mindaddig nem jutott eszünkbe a csülök, amíg nem kezdett jönni utánunk felfelé az égett

szaga. Máté gyorsan leszaladt, elzára a gázt a fazekak alatt. Sikerült megmenteni a levest, de a főtt csülök helyett barnára sült csülök lett benne a hús.

Végül szépen megterítettük az asztalt, és ettünk volna, de mire kiértünk a konyhából az étkezőbe a levestel, a fiúk megint csínyt követtek el, megtöltötték kólával a tányérokat. Közben elkészítettük az asztalnál a projekttervben előírt kötelező fotókat. Nem volt könnyű elkészíteni úgy az asztali fotókat, hogy ne látszodjon a kóla a tányérokban.

Végül fagyasztott pizzát ettünk, nem volt finom a leves. A mosogatást a fiúkra szerettük volna hagyni, de ők azt javasolták, hogy inkább bulizzunk. Így kellemes szórakozással zártuk a fáradságos napot, s a mosogatás csak reggel zajlott le, de a kólás tányérok nem bánták.

A reneszánsz táncházban – amellyel zártuk a napot - a zenéről két kommandói fiú gondoskodott. Sajnos a fáradságtól alig álltunk a lábunkon, nem tudtunk sokáig fennmaradni.

Az elalvás nem ment könnyen, mert közben meg kellett beszélünk a nap eseményeit, megosztottuk egymással a gondolatainkat, próbáltuk közösen feldolgozni a történeteket. Nagyon közel kerültünk egymáshoz, beeláttunk egymás lelkébe, ami nagyon jó volt. Olyasmiket tudtunk meg egymásról, amiket iskolai keretek közt biztosan nem tudtunk volna meg. Történtek meglepő dolgok is, például, hogy Roli gyakran kereste Balázs társaságát, vagy hogy Pásztor Norbi jó barátságba került Szabival, a kommandói fiúval, akit Szilikének nevezett el.

Éjjel sem volt zökkenőmentes minden, mert hatalmas eső esett, és erősen hallatszott a házban a zaj. Vagy pedig egyszer az éjszaka közepén Anna felkiáltott: „Kiöntött a Nyilus!”. Azóta a csoportunkban szójáték lett ez a mondat.

Kommandói kirándulásunk második napját mosogatással kezdtük, és szinte hihetetlen, de még az is jól telt, mert közben sokat viccelődtünk, nevettünk, beszélgettünk. Reggelire Máté miccset sütött, majt tele hassal indultunk haza Sepsiszentgyörgyre.

Elmondhatja a mi csapatunk, hogy tanulságos, szórakoztató, kellemes csapatösszerázó projekt volt, amit kitalált nekünk a magyartanárnök, és igen jól éreztük magunkat.

Benedek Zsanett, IX.G osztály